

Allò en què creiem

Dll, 30/03/2020 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

El silenci s'ha imposat i plana sobre els nostres carrers. El frenètic ritme que sovint ens envaïa de sobte ha desaparegut i, sense massa temps d'adaptació, ha donat pas a l'absència. Ens hem reclòs a les nostres cases, a la profunditat de les nostres famílies, a l'interior dels nostres cors. Anem escadussers de paraules i se'ns convida a redescobrir qui som donant vida a les nostres sovint abandonades llars.

Potser ens havíem cregut infal·libles i totpoderosos. Fins i tot amb actituds burletes davant la natura, la vida, el transcendent. Érem addictes a fer i a moure'ns; a l'acció més que a la reflexió; al jo més que al nosaltres... i aquesta pandèmia ens ha frenat i obligat a pensar en aquest **nosaltres** i mirar de caminar plegats. Ara és quan ens adonem del que teníem i trobem a faltar moments que abans, en determinades ocasions, ens semblaven carregosos. Enyorem una abraçada, un petó i el somriure d'aquell familiar que no podem visitar o d'aquells amics amb qui no ens podem trobar, la complicitat dels companys de feina, la xerrada amb els veïns o el botiguer...

Enmig de tota aquesta immobilització imposada per les circumstàncies, els espais de solitud individual ens esporugueixen i es veuen trencats per la necessitat de retrobar-nos amorosint el nostre ésser íntim més amagat que ara es troba, curiosament, més a l'abast que unes setmanes enrere. De retruc, el silenci col·lectiu ens porta a redescobrir l'altre per acabar reconeixent-nos com a humanitat.

Però tot i amb això, ens costa i tractem d'ajornar i, fins i tot, negar aquesta oportunitat de reflexió, de revisió perquè l'adversari és dins nostre, i el soroll ens impedeix escoltar la veritat del nostre cor. Els motius d'aquest aplaçament potser tenen a veure amb la incapacitat d'afrontar les pròpies contradiccions -no ens són desconegudes però les amaguem perquè no les volem veure- i que ara es fan paleses a conseqüència del que està succeint. Ara que el món ens alerta i mostra la seva cara més adusta, es mou a un ritme alentit i ens convida a aprendre a ser pacients i resilents, a empoderar-nos i saber-nos capaços de canviar, rectificar i replantejar conviccions, actituds, i maneres d'afrontar la vida consolidant aquells valors arraconats. Aquest "tempo" ens hauria de conduir a redibuixar la realitat i els somnis visualitzant un futur més pausat i inclusiu, generador de noves oportunitats per a tothom.

Tant de bo sapiguem cercar nous companys de viatge que ens permetin gaudir de tots i cadascun dels moments que ens depari l'existència. Uns companys que senzillament ens permetin sentir i viure en plenitud, d'acord amb allò en què creiem profundament i havíem oblidat. Com diria el gran poeta Miquel Martí i Pol:

"Reconduïm-la a poc a poc, la vida. A poc a poc i amb molta confiança. No pas pels vells topants ni per dreceres. Grandiloqüents sinó pel discretíssim. Camí del fer i desfer de cada dia.

Reconduïm-la amb dubtes i projectes. I amb turpituds, anhels i defallences,

humanament, entre brogit i angoixes, pel goig dels anys que ens correspon de viure.

En solitud, però no solitaris, reconduïm la vida amb certesa, que cap esforç no cau en terra eixorca. Dia vindrà que algú beurà a mans plenes, l'aigua de llum que brolli de les pedres, d'aquest temps nou que ara esculpim nosaltres”.